MEDIOCRITATEA AURITĂ A FOTBALULUI NOSTRU

noastră de fotbal la Zürich continuă să formeze
Consiliului General al UCFS şi a redacţiei au
ea iubitorilor de sport, prin care aceştia îşi
voluţia ruşinoasă a jucătorilor români, de modul
echipei, ca şi faţă de situaţia generală
stică de la noi.

us la durerosul eşec de la Zürich, Biroul Consi-
ul săptămînii trecute şedinţe de analiză cu
ntrenorii echipei, la care au participat şi repre-

de a trezi la
dispuşi pînă
caracter festiv
în companii
pregnant de-
de netăgăduit
a fotbalului
naţional.

este de mi-
mânesc nu s-a
una din ma-
rnaţionale ofi-
înseşi întrece-
tern se desfă-
foarte scăzut.
goriei A, ca
n de celelalte,
e un nivel me-
ab (aşa cum
şi în etapa de
a dus în ul-
ca interesului
această com-

entru situa-
s-a ajuns se
e mai mulţi
federaţia de
rei activitate
l s-au ma-
nţe.

scută atitu-
şi formalism
şi tehnicienii
criticile la
gative din
se ridica
eraţiei era
răuvoitor.
ea federaţiei
dezacordul
e publicate
erau semna-
activitatea
a birocra-
cu terenul
ea echipei
te de com-
iducerii fe-
ov. Gheor-
ăreri care
stora fiind
pur şi sim-
mb. de fie-
naţională
oricît de
de popu-
au înzecite
a rezultatu-

au reflectat,
a lucrătorilor
punct, cu bru-
e îndrăzneau
lţumirea în
ordin orga-
a redus la
i care, dori-
cu adevărat,
mai comba-
i spinoase,
cadrul fede-
amintim de
enunţat de
părerea des-
opătau. „De
pe unul din-
trenori. Răs-
fătuit să mă
generală im-
aţiei". Cine
spună pă-
i) asupra
at în lo-
t îl avea
pul, s-a re-
unui cerc
în proble-
deşi prac-
ade. Şi ast-
aile de pro-
tive a unor
nd preferate
r dacă res-
a formă. „Să
ari, să fim
era lozinca!
reprezentative
ă cu porţile
ochii iubito-
resei.

ncipiale de
a criticii de-
ecuţite cînd
nostru. Nu
imit vreun
artea F.R.
n coloanele
lar ne amin-
care
inter-
u îm-
rialelor
deraţiei,
răspun-
aseme-
tă atitudine
pînă jos,
ca şi cum
fotbal ar fi
bligativitatea
iticile presei.

Astfel au fost încurajate atitudinea de toleranţă, lipsa de răspundere, abaterile de la normele elementare de conduită sportivă la care am fost cu toţii martori în ultima vreme, atît pe terenurile de fotbal, cît şi în afara lor.

Se poate spune că federaţia de fotbal a avut planuri de măsuri întocmite încă din anii 1960—62, în urma unor largi consfătuiri, la care s-au adăugat măsurile stabilite de plenara Consiliului General al UCFS din octombrie 1966. Dar ce s-a aplicat din toate aceste măsuri importante, menite să ducă la îmbunătăţirea substanţială a calităţii fotbalului nostru? Ce au făcut biroul federal şi activiştii federaţiei (între care şi antrenorii federali) pentru îndeplinirea întocmai şi la termenele prevăzute a acestor măsuri? Răspunsul ni-l dă situaţia total necorespunzătoare a activităţii fotbalistice de la noi.

Nu constituie un secret pentru nimeni, nici chiar pentru antrenorii federali, că la unele cluburi din ţară (Politehnica Timişoara, C.S.M.S., U.T.A., Universitatea Cluj, Progresul ş.a.) şi chiar la unele echipe bucureştene socotite fruntaşe, pregătirea fotbaliştilor continuă să se facă într-o atmosferă de improvizaţie, de superficialitate. Avem încă fotbalişti din prima categorie a ţării (şi chiar în echipa naţională) cu serioase carenţe tehnice, care execută stopuri defectuoase, dau pase greşite, trag puţin şi prost la poartă, probleme pentru care s-au consumat tone de hîrtie şi de cerneală. Indisciplina în pregătirea unor fotbalişti merge pînă la absenţe, chiar repetate, de la antrenamente. Nu mai departe decît în cursul săptămînii trecute, după cum ne-a declarat la Constanţa fundaşul ieşean Deleanu, o parte din jucătorii de la C.S.M.S. n-au venit la antrenamentele dinaintea meciului cu Farul. Este clar, deci, că şi astăzi pregătirile se fac adesea de mîntuială, că se munceşte şi se transpiră puţin, jucătorii considerînd că au numai drepturi, nu şi obligaţii. Şi, fireşte, rezultatele nu pot fi decît pe măsura muncii depuse.

Intr-un articol publicat nu de mult în ziarul nostru, în care ne-am ocupat de activitatea antrenorilor federali — oameni chemaţi să se ocupe cu precădere de îndrumare şi control — atrăgeam atenţia asupra lipsei de eficienţă a muncii lor (articol care a generat o reacţie violentă a F.R.F. împotriva redacţiei). Cu unele excepţii, antrenorii federali desfăşoară o activitate neeficientă. îndeplinesc mai mult atribuţiile de observatori la diferite meciuri. Controlul lor la echipe se face de cele mai multe ori în fugă, într-o atmosferă de superficialitate şi lipsă de exigenţă, de batere pe umeri cu antrenorii — prieteni. A văzut cineva vreun antrenor de la vreun club sau asociaţie sancţionat pînă la destituire de F.R. Fotbal, ca urmare a lipsurilor constatate de antrenorii federali? Nici vorbă! Se impune o analiză temeinică a modului în care şi-au desfăşurat activitatea antrenorii federali, a rezultatelor obţinute de fiecare în parte la echipele pe care le-au controlat, a felului cum şi-au justificat salariul! N-ar fi oare mai eficient aportul acestora la echipe de club, care şi aşa duc lipsă de antrenori (vezi cazul C.S.M.S.), cum cerea nu de mult un cititor al ziarului nostru?

Criticabil este şi felul cum a muncit conducerea federaţiei cu colegiile centrale de antrenori şi de arbitri, cu comisia de competiţii şi cea de disciplină. Nu numai că acestea nu au fost stimulate să desfăşoare o muncă de calitate, să dovedească exigenţă şi fermitate, dar erau chiar răsturnate unele măsuri luate de acestea, ceea ce nu avea darul să le întărească autoritatea. Cînd opinia publică sportivă aştepta măsuri severe împotriva unor jucători huligani şi a unor echipe care nu asigurau condiţii normale desfăşurării jocurilor, federaţia aplica... legea Beranger, un mod de a evita sancţionarea promptă şi fermă a abaterilor şi de a le perpetua!

Insuficient a militat federaţia pentru introducerea în ţara noastră a ultimelor cuceriri ale fotbalului modern. Cu toate că o serie de specialişti au participat la competiţii şi meciuri internaţionale importante (cum a fost campionatul mondial din Anglia), la diferite seminarii şi cursuri peste hotare, noutăţile nu s-au văzut (şi nu se văd) în jocul echipelor noastre. Antrenori ca N. Petrescu, Şt. Covaci, I. Oană ş.a. au călătorit (pe cheltuiala statului), au văzut, au discutat şi... cu ce ne-am ales?! Acelaşi joc slab, aceleaşi defecţiuni tehnice şi tactice care ţin pe loc fotbalul nostru!

Pentru a avea o imagine asupra ritmului de melc în care se lucrează la federaţie putem aminti, de pildă, că concluziile asupra campionatului mondial de fotbal disputat în IULIE 1966 în Anglia au fost difuzate antrenorilor abia în FEBRUARIE 1967! Să ne mai mire, oare, că acumulările se produc cu întîrziere în fotbalul nostru? Să ne mai surprindă că fotbaliştii noştri rămîn în urma celor din alte ţări, că nu putem realiza rezultatele pe care toată lumea le aşteaptă?

Dar, chiar aşa stînd lucrurile, ce s-a făcut din februarie şi pînă acum pentru modernizarea jocului echipelor noastre?

Stilul defectuos de lucru al federaţiei a constituit o piedică în calea dezvoltării unui joc ofensiv, modern, care să ne pună pe picior de egalitate cu adversarii pe care i-am avut de înfruntat în meciurile oficiale (vezi partidele cu Italia şi Elveţia). Unde este şcoala românească de fotbal, atît de mult trîmbiţată de specialiştii federaţiei? Avem noi oare o asemenea şcoală?

Ţinînd seama de cele de mai sus, se impune, deci, o examinare a stilului de muncă al federaţiei de fotbal. Sancţiunile aplicate de Biroul Consiliului General al UCFS — care au întrunit aprobarea unanimă a iubitorilor fotbalului — ar trebui să-i pună pe gînduri şi pe alţi activişti cu munci de răspundere în federaţie. Ne referim îndeosebi la vicepreşedintele salariat, tov. Ion Lupaş, la tov. Ion Alexandrescu, secretar general-adjunct, al căror aport la bunul mers al treburilor federaţiei nu a fost pe măsura posibilităţilor lor, a sarcinilor de răspundere ce le-au fost încredinţate.

Considerăm că o răspundere importantă pentru destinele fotbalului revine şi consiliilor regionale şi raionale UCFS. Şi-au exercitat ele cum se cuvine rolul de conducător şi îndrumător al întregii mişcări fotbalistice, la toate nivelele, în raza lor de activitate? Trebuie s-o spunem răspicat că, cu excepţia echipelor din categoriile A sau B, în rest totul merge aproape la voia întîmplării, planurile de măsuri şi hotărîrile organelor superioare rămînînd uitate prin sertare. Nu o dată am întîlnit chiar preşedinţi ai consiliilor regionale UCFS însoţind echipele din localităţile respective la jocurile în deplasare şi manifestîndu-se ca suporteri sau amestecîndu-se în treburile antrenorilor, uitîndu-şi astfel adevăratele atribuţii de răspundere pe care le au. În loc să organizeze controlul şi îndrumarea exigentă a calităţii muncii în fotbal, să sprijine activitatea comisiilor de fotbal, tovarăşii respectivi se ocupă de dădăceala jucătorilor, intervin pentru transferuri de fotbalişti, se amestecă în alcătuirea formaţiilor etc. Manifestări nesănătoase asemănătoare se petrec şi la nivelul cluburilor şi asociaţiilor cu secţii de fotbal, unde tot felul de intruşi se amestecă în treburile echipelor. Toate acestea duc la ştirbirea autorităţii unor antrenori sau favorizează fuga de răspundere a acestora faţă de rezultatele muncii lor.

O altă cauză a slabului nivel al fotbalului rezidă şi din activitatea necorespunzătoare a secţiilor de fotbal din cluburi şi asociaţii. Nu întotdeauna sînt aleşi în aceste organe oamenii cei mai competenţi şi principiali, care să se ocupe îndeaproape de problemele de bază ale echipelor respective. In locul muncii colective, de control şi îndrumare a modului cum se pregătesc şi se desfăşoară antrenamentele, cum se aplică în viaţa echipelor măsurile stabilite, cum se face educaţia fotbaliştilor şi cum se asigură selecţia şi promovarea tinerelor talente, multe birouri de secţii se întrunesc rar şi discută probleme minore. În aceste condiţii, despre ce ajutor poate fi vorba în procesul instructiv-educativ al echipelor, astfel încît să se realizeze progresul general al fotbalului?

Sînt multe de spus şi în privinţa slabei calificări profesionale a multor antrenori. Îmbunătăţirea activităţii fotbalistice depinde în mare măsură de calitatea muncii acestora, de creşterea continuă a cunoştinţelor lor, în pas cu evoluţia acestei ramuri de sport, ca şi de fermitatea cu care antrenorii aplică în practică aceste cunoştinţe. Trebuie să spunem, însă, că la echipe se munceşte superficial. Multe antrenamente poartă pecetea empirismului, lipsei de interes şi de dinamism, departe de greutăţile impuse de condiţiile jocului. Perspectiva largă, de pregătire multilaterală, în timp, este de cele mai multe ori substituită de nevoi imediate, legate de jocul de duminică. Aceasta se datoreşte şi faptului că foarte mulţi antrenori au o slabă pregătire profesională, teoretică şi practică, că au rămas în urma cerinţelor jocului modern. Credem că o verificare competentă şi exigentă a tuturor antrenorilor (inclusiv a celor care lucrează la federaţie) se impune neîntîrziat, ca să ştim pe cine punem bază şi ce trebuie să facem pentru ridicarea calificării celor cărora li se încredinţează echipe de fotbal. Faţă de multitudinea problemelor care se pun astăzi în faţa antrenorilor, considerăm necesară organizarea unor cursuri temeinice de calificare şi de ridicare a calificării. Catedra de fotbal a I.C.F. va trebui să dea o atenţie mai mare pregătirii viitorilor profesori de specialitate, care să contribuie la creşterea încă de pe băncile şcolilor a unor talente autentice.

Lipsurile pe care le-am subliniat mai sus în ceea ce îi priveşte pe antrenori au avut şi au consecinţe directe asupra produsului muncii lor — jucătorul.

Care este valoarea jucătorilor noştri? Iată o întrebare al cărei răspuns elucidează multe din nedumeririle mai vechi sau mai noi ale iubitorilor fotbalului. Exceptînd o infimă minoritate, fotbaliştii au serioase deficienţe de ordin tehnic, tactic, al pregătirii fizice şi al calităţilor de voinţă. Aceste carenţe cîntăresc greu în balanţa confruntărilor cu caracter internaţional. Tocmai bagajul restrîns de cunoştinţe tehnico-tactice constituie una dintre cauzele insucceselor fotbalului românesc în competiţiile internaţionale, ale incapacităţii echipelor noastre — în diferite întreceri continentale sau mondiale — de a depăşi primele tururi, de a cîştiga seriile preliminare.

Nu o dată s-a arătat că o mare răspundere în pregătirea individuală şi în menţinerea acestei pregătiri revine jucătorului. In fotbalul nostru domneşte — din acest punct de vedere — diletantismul, superficialitatea, îngăduinţa faţă de lipsurile privind pregătirea profesională şi abaterile de la viaţa sportivă. În orice alt sector de activitate din ţara noastră astfel de atitudini sînt supuse unor critici foarte aspre, se iau măsuri de îndreptare. Se întîmplă acelaşi lucru în fotbal? Greu de găsit un asemenea exemplu. Un prea mare număr de echipe se zbat an de an în zona retrogradării şi adesea printre ele se află chiar foste campioane. Unii fotbalişti ca Pilcă, Petescu, Birău, Răcelescu, Pall, Urziceanu, Axente, Weichelt, Jamaischi, ş.a. nu numai că nu au progresat, dar au devenit nişte jucători oarecari, cu toate că la un moment dat ei reprezentau speranţe ale fotbalului. Am putea aminti, de asemenea, nume pînă mai ieri „sonore", care au început să dea înapoi: S. Avram, I. Haidu, Pavlovici, E. Stoicescu, Adam şi alţii.

Deşi planul de măsuri privind redresarea acestui sport prevedea necesitatea ca în categoria A să nu mai fie promovaţi decît jucători cu aptitudini reale, confirmate prin trecerea unor norme severe de verificare, rareori a fost respectată această cerinţă, antrenorii promovînd, menţinînd sau aducînd în loturile echipelor jucători fără perspective, plafonaţi, cu evidente carenţe tehnico-tactice. Este lungă lista jucătorilor care au intrat de ani de zile în categoriile republicane şi care n-au făcut nici un pas înainte, ca Naghi (Steagul roşu), Badea (Dinamo Piteşti), Kraus (Rapid), Bacos (U.T.A.), Pleşa (Farul) şi mulţi alţii. Şi, paradoxal, oameni ţinuţi ani de-a rîndul pe tuşă la echipele lor, cotaţi ca fără posibilităţi, au devenit „vioara-ntîi" în alte formaţii (ex.: Oblemenco, Iancu, Gornea ş.a.).

De regulă, antrenorii echipelor de primă categorie justifică stagnarea din punct de vedere tehnico-tactic a jucătorilor cu care lucrează atît prin lipsa de talent sau de calităţi fizice a acestora, cît şi prin inexistenţa timpului necesar pentru o muncă de finisare a procedeelor tehnico-tactice cu care aceştia vin din categoriile inferioare sau de la juniori. De fapt, este vorba despre cu totul altceva şi anume despre slabul conţinut al antrenamentelor, despre lipsa individualizării în pregătire.

Un fapt real, greu de tăgăduit, care atrage atenţia asupra unui alt punct nevralgic din fotbalul românesc este lipsa de preocupare pentru juniori, pentru schimbul de mîine. Nu spunem aici nici o noutate afirmînd că cea mai importantă competiţie a juniorilor — campionatul republican — nu şi-a găsit nici pînă acum formula cea mai potrivită, desfăşurîndu-se într-un anonimat quasi-total (trebuie să recunoaştem că nici ziarul nostru nu i-a acordat importanţa cuvenită), fără să se bucure de interes din partea birourilor secţiilor de fotbal sau a federaţiei. O insuficientă atenţie se acordă şi campionatelor şcolare. Imensa majoritate a echipelor de juniori nu este îndrumată de cadre calificate, tot mai puţini fiind antrenorii dispuşi să-şi ... piardă timpul cu juniorii. Se poate spune că doar unele centre de copii şi juniori înfiinţate nu de mult corespund exigenţelor actuale din punct de vedere material şi al asistenţei tehnice. Dar acestea nu pot rezolva nici pe departe necesarul de elemente tinere pentru fotbalul românesc.

Un alt aspect al acestei probleme priveşte selecţia. Vorbind despre această latură a muncii factorilor chemaţi să contribuie la redresarea fotbalului românesc, ne referim atît la selecţia privind diferitele loturi reprezentative, cît şi la aceea desfăşurată în cadrul secţiilor (mai ales în categoriile B şi C), acolo unde se hotărăşte de fapt soarta acestor loturi, valoarea lor sub toate aspectele. Pentru că, aşa cum am mai arătat, echipa naţională (sau cea olimpică) nu poate fi decît rezultanta întregii activităţi din cluburi şi asociaţii.

Departe de a avea la temelie criterii ştiinţifice, depistarea şi recrutarea elementelor ce intră în pregătire se face de cele mai multe ori în mod subiectiv, irosindu-se timp, muncă şi mijloace materiale cu oameni care nu au nimic de spus în fotbal, ce oferă cel mult soluţii de moment, improvizaţii care — din nefericire — în multe cazuri se permanentizează, contribuind la acea mediocritate aurită a fotbalului nostru.

Actuala aşezare a sistemului competiţional ar merita — după părerea noastră — o analiză amplă sub aspect valoric şi economic. Categoria C, de pildă, care cuprinde nu mai puţin de 56 de echipe care mai de care mai modeste ca valoare şi perspective, dar care cheltuiesc sume mari de bani, nu-şi justifică existenţa. Ce jucători valoroşi se ridică din această categorie? Dar cîţi jucători care au terminat de mult cu fotbalul îşi găsesc „azil" în aceste echipe, împiedicînd promovarea talentelor tinere? „Firma" pretenţioasă de campionat republican împinge secţiile respective către cu totul alte preocupări şi soluţii.

În privinţa regulamentului de transferări, părerea noastră este că el poate fi serios îmbunătăţit, mai ales în ceea ce priveşte dreptul echipelor de a beneficia de jucătorii crescuţi de ele, orice transfer urmînd să fie făcut numai cu acceptarea acestora.

În sfîrşit, o problemă dintre cele mai serioase: asigurarea terenurilor necesare desfăşurării pregătirilor şi competiţiilor de fotbal. În legătură cu aceasta, se constată că în ultima vreme numărul terenurilor nu numai că nu a crescut o dată cu extinderea activităţii fotbalistice ci, dimpotrivă, s-a micşorat atît la oraşe cît şi la sate. Aceasta are repercusiuni asupra bazei de masă a fotbalului, îndeosebi în cazul echipelor de copii şi juniori. Sprijinul sfaturilor populare pentru remedierea situaţiei ar constitui o contribuţie de mare preţ la îmbunătăţirea calităţii fotbalului.

Am arătat doar cîteva din lipsurile existente în activitatea fotbalistică din ţara noastră. Problema necesită, desigur, în continuare ample dezbateri şi căutări, cu participarea nu numai a tehnicienilor şi sportivilor, ci şi a masei largi de iubitori ai fotbalului, cărora le punem la dispoziţie coloanele ziarului nostru.

În ceea ce ne priveşte, recunoaştem deschis că criticile aduse redacţiei noastre în ziarul „Scînteia" sînt îndreptăţite. Ziarul „Sportul popular" este hotărît să-şi întărească spiritul critic, să lupte neobosit pentru dezrădăcinarea practicilor nejuste, de felul celor amintite mai sus, să combată cu fermitate şi energie orice manifestare negativă din domeniul fotbalului nostru. Ne angajăm în faţa cititorilor noştri să militĂm consecvent pentru redresarea cît mai grabnică a acestui sport atît de îndrăgit, căruia nu-i lipsesc nici talentele şi nici condiţiile necesare pentru realizarea progresului real atît de aşteptat.

RED.